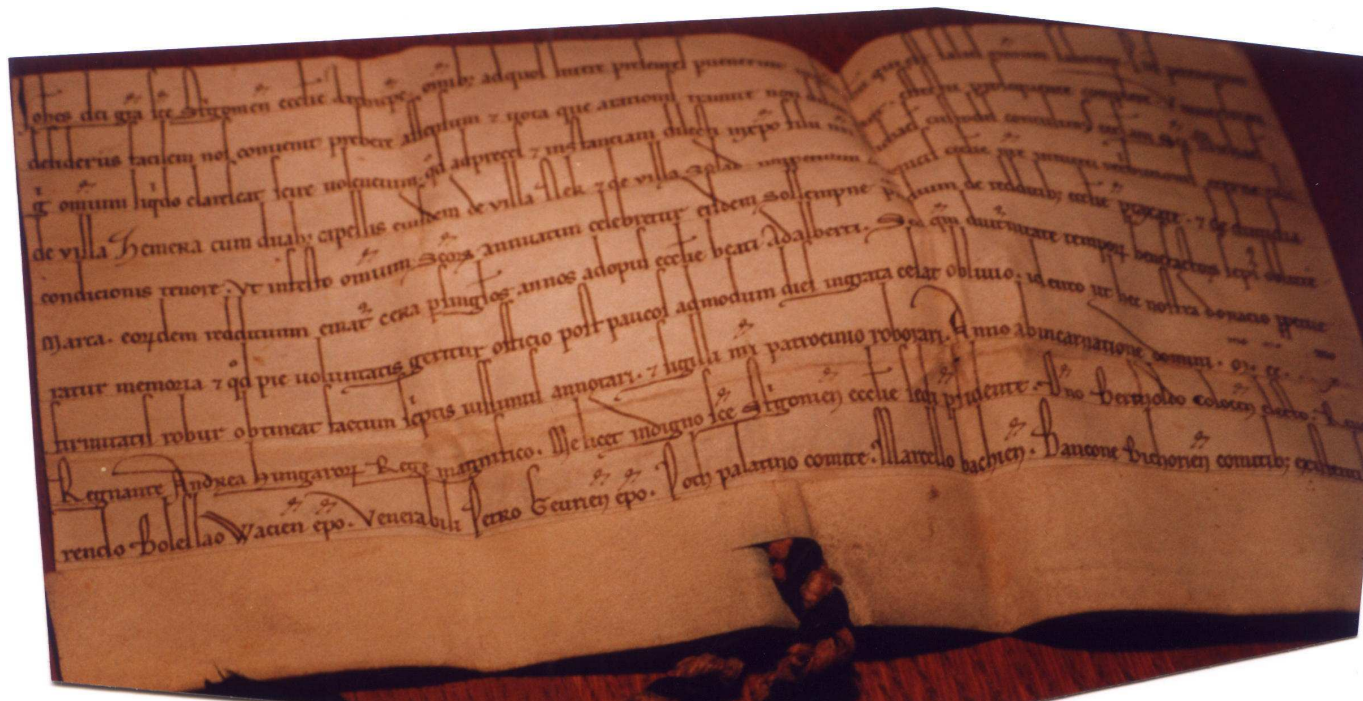

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV - FARNOSŤ SEMEROVO

+ FILIÁLKA ČECHY

HISTÓRIA a SÚČASNOSŤ

Prvý kostolík bol postavený v 9. storočí na vrchu Váraš ako súčasť kniežackého hradiska z 8. storočia. Neskôr hradisko dobyli a usídlili sa tu Starí Maďari, opevnenie sa stalo sídlom rodu Szemere. Neskôr hradisko bolo zosilnené opevnením, napriek tomu ho Tatári dobyli a vyplienili. Odvtedy na vrchu Váraš zemepáni nesídlili. Zanikol aj kostolík ktorého zvyšky základov odhalili archeologické výskumy. Hodnota lokality bola známa už na konci 19. storočia, kde historik profesor komárňanského gymnázia a benediktínsky presbyter Rudolf Gyulai umiestnil pôvodnú dedinu na kopci Váraš (slovensky Hradište).

Semerovo sa v roku 1210 spomína ako mocná bašta kresťanstva s názvom Ecclesia Sanctus Michaelis de villa Scemera. Teda v tom čase tu kostol sv. Michala už stál, bol dominantou osady a nachádzal sa v jeho blízkosti. Dokonca kostol osobne vysvätil arcibiskup Ján a aj to potvrdzuje význam osídlenia. Nebol to panský kostol, lebo nemal apsidu, triumfálny oblúk, panskú empíru a neoddelená svätyňa bola rovnako široká ako loď. Stavba mala rovný strop, valenú klenbu dostala až po tatárskom zničení pod vplyvom benediktínov z neďalekej osady Pustý kostol a bola pristavaná svätyňa (podľa Mencla).

Preklad časti listiny:

„ Ján, z Božej milosti arcibiskup svätej ostrihomskej cirkvi, všetkým, ktorí nazrú do tejto listiny, pozdrav v Pánu Ježišovi, ktorý je spásou všetkých. Je našou povinnosťou pohotovo vyhovieť zbožným želaniam prosiacich, ako aj skutočne splniť následné sľuby, ktoré neodporujú zákonom správneho uváženia.

A preto nech všetkým tým, čo to chcú počuť, je dobre známe, že sme na prosby a naliehanie nášho v Kristu milovaného syna, kustóda Michala, na večné časy odovzdali a darovali kostol svätého Michala v obci Semerovo spolu s dvomi kaplnkami, patriacimi k tejto farnosti v obci Nék a v obci Solad, kanonikom nášho kostola

Roku 1210 od narodenia Pána, za vznešeného uhorského kráľa Ondreja, keď ja nehodný som predstaveným svätej ostrihomskej cirkvi, keď v Kaloči je pánom biskupom Berthold, biskupom vo Váci dôstojný Boleslav, biskupom v Györi ctihodný Peter, za župana palatína Pocha a za županov Marcela v Báči a Bankona v Bihare “.

Toto nariadenie v roku 1211 potvrdil aj pápež Ecclesia Sanctus Michaelis de Scemera.

V časoch tureckej nadvlády bol kostol vyrabovaný a prestavaný na tureckú sýpku. Začas, po roku 1552, sa v opravenom kostole konali protestantské bohoslužby.

Po kolonizácii obce bol na starých základoch v roku 1712 postavený barokový rímskokatolícky kostol Nanebovstúpenia Panny Márie. Drevená zvonica pri kostole bola postavená po roku 1712 a bol v nej zavesený jeden 60 funtový zvon uliaty v dielni zvonolejára Jána Nuspickhera v Budíne a bol zasvätený sv. Jozefovi a Ukrižovanému Kristovi. V roku 1780 tu už boli zavesené tri zvony (760,40 a 37 funtový). Osud zvonov a zvonice je neznámy. V roku 1733 v cirkevných záznamoch ostrihomskej diecézy sa opisuje schátraný kostol, ktorému bola obnovená strecha, klenby, a okolo zriadený cintorín. Mal malú skromnú prípravovňu (sakristiu), nedostatočné zariadenie, bohoslužby mal slávnostnú kazulu, ďalej cibórium, pluvíál, pred Blahoslaveným boli lampáše, procesiové zástavy. Poznamenávame, že strecha a dvere boli zo slamy, strop bol trámový. Taký istý opis je z roku 1737. Okolo roku 1755 bola strecha pokrytá šindľom a nové dvere boli vyrobené z dubového dreva. Lod' a svätyňa dostali klenby. Potvrdzujú to záznamy z roku 1770, v ktorých sa už kostol opisuje ako v dobrom stave. Patrónom bola rodina Csúzyovcov a viacerí komposesorátnici. V rokoch 1777 bol kostol obnovený, boli v ňom oltáre Najsvätejšej Trojice a sv. Michala archanjela z roku 1751, dva evanjeliáre (jeden maďarský pre zemanov a druhý slovenský pre poddaných). Podľa vizitácie z roku 1780 lod' od svätyne oddeľuje víťazný oblúk a drevená balustráda.

V roku 1810 bola pristavená farárom Szedlákym farská *kaplnka Panny Márie* (časť dnešného domu Ölveckých a Ujčekovcov). Za farára Zaklukála bol doplnený jej inventár. Podľa vizitácie z roku 1846 v kaplnke bol oltár zasvätený Panne Márii a v roku 1806 ho konsekroval generálny vikár N. Görgey. V zime sa v nej konali bohoslužby, lebo cesta do kostola bola v tom čase neschodná. Rodina Luby dala v roku 1868 postaviť farskú *kaplnku Jána Krstiteľa*, lebo starú budovu fary poškodil požiar. Do kaplnky bol toho roku z milodarov veriacich zakúpený organ. Kaplnka zanikla v roku 1929, keď sa farský úrad presťahoval do Rosovskej kúrie. Aj v nej bola *kaplnka*, kde sa v 70. rokoch 20. storočia odbavovali cirkevné sobáše a sv. omše. Kaplnka bola zariadená a vysvätená aj

v súčasnej fare. Kostol mal sivomodrý chór pre hudobníkov, kazateľnicu (na rezonančnej strieške bola plastika sv. Michala archanjela), hlavný oltár s obrazom Nanebovzatia Panny Márie (so sochami sv. Mikuláša a na vrchole s obrazom Najsvätejšej Trojice), druhý oltár Panny Márie (sochy sv. Františka, sv. Barbory, sv. Petra a sv. Michala), medenú krstiteľnicu a zodpovedajúce zariadenie bohoslužobnými nádobami. Ďalšia obnova kostola bola ukončená v roku 1789, keď 18. augusta toho roku bola stavba vysvätená. *Kostol v roku 1812 bol klasicisticky upravený.* Po roku 1840 bol v kostole umiestnený nový oltár, obnovená maľba, opravený a vyzdobený organ veriaci zakúpili viacero bohoslužobných nádob a púťových zástav. V roku 1857 bola zásluhou Martina Ficzu opravená strecha kostola a v roku 1863 bol obnovený jeho interiér.

Pred kostol postavili malú zvonicu, v ktorej bol zavesený malý dvojfuntový zvon. Ten okolo roku 1840 kúpila manželka dôstojníka Farkasa. V kostole bola predĺžená loď, a tým sa kapacita stavby zvýšila.

Kostol je jednodňový priestor so segmentovým uzáverom presbytéria, ktoré je zaklenuté českou plackou. Loď má rovná strop. Steny a stropy interiéru kostola sú pokryté iluzívnou ornamentálnou maľbou z roku 1972. Kostol vežu nemá, ale či ju pôvodne mal, nie je známe. Priečelie je zakončené barokovým vykrajovaným štítom. Nad kamenným portálom vstupu do objektu je nika s kópiou barokovej ľudovej plastiky Madony. Pôvodná drevená socha z polovice 18. storočia je na farskom úrade. Fasády kostola sú členené iba oknami s polkruhovým zakončením a výraznou korunnou rímsou, boli pri posledných úpravách zbavené väčšiny architektonických detailov (lizénové rámy, okenné šambrány s polkruhovým zakončením, podokenné rímsoy).

Kostol bol v roku 1982 komplexne opäť opravený, bolo namontované elektrické kúrenie, opravená strecha, vykonaná maľba fasád a interiéru (bohužiaľ boli odstránené viaceré architektonické detaily, kazateľnica so sochou sv. Michala, sochy niektorých svätých). V západnej časti lode nad vstupom do lode je konvexno-konkávny orgánový chór, ktorý bol v roku 1955 rozšírený. Zariadenie kostola je novšie. Hlavný oltár má po stranách sochy Božského Srdca Ježišovho a Máriinho Nepoškvrneného Srdca. Kostol má sochu Ježiša Krista privezenú z Nitry. Na bočnom neogotickom oltári je súsošie Piety, dole sú zlátene plastiky cherubínov z pôvodného oltára z polovice 18. storočia. Z pôvodného oltára sa ešte zachoval barokový štít v akantovom ráme a dve maľované postavy z 18. storočia.

Z polovice 18. storočia pochádza krstiteľnica a časť ostatného zariadenia kostola. Steny lode zdobí 14 obrazov zastavení Krížovej cesty, ktoré pochádzajú z obce Zohor. V kostole sa ešte nachádza socha sv. Jozefa a Lurdskej Panny Márie. Tá kedysi bola osadená na bočnom oltári. Najstarším pozostatkom zariadenia starého kostola je gotická svätenička z hrubo opracovaného kameňa. V roku 1993 obec zakúpila pre kostol nový elektrofonický organ. Obnova kostola bola vykonaná aj v roku 1997. V roku 2000 bol odcudzený elektrický organ, časť zariadenia a svietniky, v roku 2001 vykradli kostol opäť, odcudzili historický kalich z prelomu 18. a 19. storočia a svietniky. v roku 2005 sa zahájila ostatná rekonštrukcia priečelia kostola do pôvodnej podoby.

Tunajšia farnosť bola zriadená spolu so stavbou kostola. Prvý významný farár je Ján, ktorý tu pôsobil v rokoch 1332- október 1337 ako kňaz v Tenevere (Cemere) , teraz v Semerove zapísaný ako prisázný dixit, ale nebol zdravý a chradol. Potom mená tunajších farárov nie sú známe. Podľa Canonica Visitatio arcibiskupa Mikuláša Oláha z rokov 1561 – 1567 katolícky farár v obci už nebol, a tak tu mohlo zakoreniť protestantské náboženské vyznanie, ktoré sa v roku 1567 rozdelilo na kalvínsku a evanjelickú a. v. cirkev. V Semerove už od roku 1552 pôsobili protestantský kňazi, veriaci sa odčlenili ako kalvíni. Farnosť patrila do Komjatického kalvínskeho dištriktu ako matkocirkev, ktorá nemala fíliu. Okolo roku 1650 bol tu kazateľom Ján Búcsi, v roku 1674 tu pôsobil

Štefan Marosi. Pôvodne bol katolíckym farárom, ale prestúpil na kalvínske náboženstvo. Arcibiskup Juraj Szelepccsényi ho vyzval, aby prestúpil späť na katolícku vieru, čo Marosi odmietol, a preto bol 5. marca 1674 uväznený. V októbri 1674 je tu zapísaný *Daniel Fakasdy*, predtým bol protestantom. Ale stal sa katolíkom. V roku 1685 tu pôsobil *Štefan Jakubík* , o ktorom sa nezachovali žiadne správy. Od 3. júna 1698 do roku 1702 slovo Božie tu hlásal licenciát *Štefan Vrabelszky*, bol z obce vyhostený. Od 26. októbra 1702 do roku 1704 bol tunajším farárom *Pavol Jancsovics*, predtým v roku 1700 bol farárom v Cserede, v roku 1704 už pôsobil v obci Drégelypalánk. Potom 28. júla 1704 sem nastúpil licenciát *Martin Grachó*, v roku 1702 pôsobil v obci Sipék, potom v Semerove do r. 1705, v roku 1710 je v obci Bacúr a nakoniec v roku 1727 v Badíne. 15. novembra 1705 sem z Čaty prišiel *Štefan Topolcsányi*, keď predtým pôsobil v Čúzi (1702), Šoporni a Tekovských Lužanoch, potom chcel späť získať od kalvínov faru v Szécsényi, ale stal sa exulantom, v roku 1706 odišiel do Zbehov a nakoniec pôsobil v Horných Salibách. 30. apríla 1713 sem prišiel *Ján Novomeszky*, bol rehoľným kňazom, ktorý prišiel z Hrnčiaroviec. Študoval na Pázmáneu v Trnave, v roku 1726 odišiel do Hradišťa, kde dal obnoviť rozrúbený kostol, dal namaľovať oltárny obraz, vyhotoviť zvoncu a postavil kaplnku sv. Bartolomeja. V rokoch 1713 – 1720 fara nebola obsadená, nespomína sa ani v zozname z roku 1717 a o tunajšom farárovi sa nezmieňuje ani Zaklukál. 13. apríla 1720 z Chorvátskeho Grobu sem prišiel Ján Berek (narodený roku 1662), prísny farár bažiaci po bohatstve (podľa Zaklukála), pôsobiaci na mnohých miestach (zrejme kvôli povahe) – Krásnohorské Podhradie, Kameňany, Dvory nad Žitavou, Parkan (dnes Štúrovo), Ľubá, Obid, Kamenný most, Trávnica, znova Dvory nad Žitavou, Blatné a Chorvátsky Grob. Zo Semerova bol v roku 1720 vyhnaný. 19. septembra 1720 sem nastúpil *Juraj Gódor*, pôvodom zo Slepčian, ktorý prišiel z Dolného Ohaja. Od roku 1725 začal viesť tunajšiu matriku, keď prešetril dáta starších obyvateľov, a tých tiež zapísal do novozaloženej evidencie. 15. februára 1730 tu zomrel a v obci bol pri rodičoch pochovaný. 19. februára 1730 bol sem preložený starý farár *Ján Ignác Vanyó*, rodák zo Zlatých Moraviec. Pôsobil v Budíne (o jeho živote sa zachovalo málo správ), v roku 1733 bola opísaná aj budova fary, ktorá bola riadne postavená, niekedy ale patrila kalvínom. V roku 1735 tu zomrel a je pochovaný. 29. apríl 1735 z Lekéru (dnes časť Hronova) sem prišiel *Imrich Kotucs*, rodák z Bošian. Vizitácia z roku 1737 konštatuje podobné skutočnosti ako v roku 1733. 27. decembra 1751 tu zomrel a je aj pochovaný. Ako výpomoc starnúcemu farárovi 16. apríla 1751 prišiel Alexius Balogh, kaplán z Galanty. V roku 1752 odišiel do Pribety, kde prevzal novozriadenú farnosť. 22. septembra 1752 farnosť prevzal Andrej Czigliányi, prišiel z Čifárov, kde bol kaplánom seminára Stehaneum. Dal obnoviť tunajší kostol a jeho interiér dal zaklenúť. 9. decembra 1758 bol preložený do

Jasovej. 9. februára 1759 farnosť prevzal *Štefan Kacskovics (alebo Szkacskovics)*, ktorý prišiel z Rykynčíc, predtým pôsobil v Dolných Rišnoviciach. 3. marca 1760 tu zomrel na podagru a bol pochovaný. 21. november 1760 sem nastúpil *Ignác Arady*, prišiel z Čifárov. Do kostola dal zakúpiť strieborný kalich. 23. júna 1773 bol preložený do Trstíc, kde v auguste 1777 zomrel. *Ján František Csonka* (pôvodom zeman z Dolného Ohaja), kaplán z Drégelypalánku, už ako farár bol sem preložený 18. júla 1773. V roku 1777 dal obnoviť kostol. V januári 1778 odišiel do Jelšoviec. 1778 sem prišiel *Jozef Markovics*, rodák z Hlohovca. Do Semeova prišiel z Kľačian a Lukáčoviec, predtým pôsobil v Križovanoch nad Dudváhom (na týchto miestach bol kaplánom), za jeho účinkovania bola pri kostole kongregácia sv. Františka Serafínskeho pod vedením váženého občana Jána Babineca. Dal kompletne obnoviť kostol, v roku 1780 tu bola vykonaná kanonická vizitácia (stav farskej budovy sa uvádza ako biedny), roku 1782 odišiel do Hronského sv. Beňadika, kde bol kooperátorom konventualistov, roku 1796 sa stal farárom v Kolte. 1782 sem z Dvorov nad Žitavou prišiel *Juraj Baluch, miestny rodák* (narodil sa

v sedliackom dome neďaleko kostola), medzi farníkmi nebol obľúbený, a preto 25. septembra 1796 odišiel do Dolných Strhárov. *František Pokorný* (rodák z Trnavy), sem prišiel výmenou za Balucha z Dolných Strhárov. 5. marca 1798 tu zomrel a bol aj pochovaný. 14. marec 1798 z Bešeňova (predtým kaplán v Dolnom Jatove) sem prišiel *František Szedláky*. Dal obnoviť schátralú budovu fary. Roku 1812 odišiel za administrátora do Nagybačsu (Hevešská župa) a odtiaľ do Prešova, kde 15. septembra zomrel. *Alojz Rakovszky* (de Nagyrákó), pôvodom turčiansky zeman, ktorý bol kaplán vo Svätom Petri a sem bol preložený roku 1812. 26. septembra 1815 sa vrátil do Svätého Petra, zomrel v Bátovciach 26. decembra 1846. 10. október 1815 farnosť prevzala významná osobnosť, **Anton Kršák**, ktorý sa narodil 5. júla 1769 v Námestove. Teológiu študoval v rokoch 1791 – 1795 v Trnave ako kaplán pôsobil

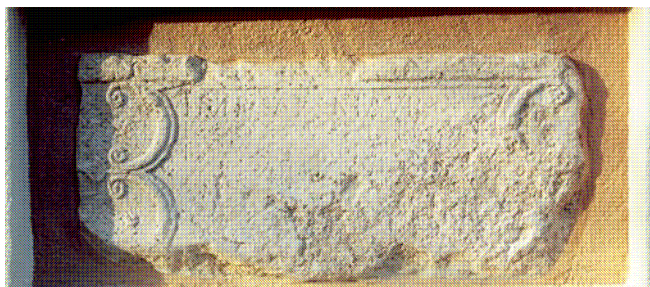
v Malých Opatovciach , od roku 1797 v Skýcove najprv ako kaplán, potom farár. Už roku 1793 sa ako člen Slovenského učeného tovaríšstva v spoločnom stánku v Trnave zapojil do bernolákovského hnutia. Bol osobným priateľom básnika Jána Hollého. Roku 1815 sa stal kňazom v Semerove. Od tohto roku bol prísediacom súdnej tabule Komárňanskej župy Zomrel náhle 14. decembra 1828, rozlúčku nad jeho hrobom v Semerove mal kňaz Jozef Hoblík. 22. januára 1829 prevzal farnosť *Anton Kamaszy*, keď sem prišiel z Veľkej Lehoty. 7. januára 1831 tu zomrel a bol aj pochovaný. 6. februára 1831 bol sem z Tekovského Hrádku preložený *Jozef Kárász* (narodil sa 7. augusta 1787 v Krásnohorskom Podhradí). Svojou iniciatívou pre drobných osadníkov vydobyl od zemepánov fličky polí a lúk. 5. júna 1838 bol preložený do Veľkého Lapáša a neskôr do Dolného Badína, odtiaľ na dôchodok sa utiahol do Tekovských Nemiec, kde 31. augusta 1855 zomrel. 3. júla 1838 do Semerova prichádza **Ján Ivan Zaklukál**, ktorý sa narodil 23. mája Keszthölci (dnes Maďarsko). Filozofiu a teológiu vyštudoval v Trnave, za kňaza bol vysvätený 10. júna 1830. Ako kaplán nastúpil do Komárna, ale ťažko ochorel, a vtedy pôsobil v kostole sv. Ignáca v Ostrihome. Od roku 1831 bol administrátorom vo Visegráde. V tomto roku prešiel za administrátora do Unína a 10. novembra 1835 prevzal farnosť Veľký Lapáš. 3. júla 1838 prišiel do Semerova, keď si vymenil miesto s Jozefom Kárászom. Zaklukál bol priateľom jasovského farára Juraja Holčeka. Zaklukál v Semerove založil elementárnu školu, prvé združenie vlastníkov pôdy a miestnu dychovku. Jeho

„Historia Ecclesiae Parochiae Semeriensis“ je neoceniteľný zdroj informácií o obci Semerovo. Napísal mnoho politických a spoločenských článkov vynikajúcej úrovne, kde publikoval hlavne v Spolku sv. Vojtecha a Trnave. V rokoch 1833 a 1837 tlačou mu vyšlo dvojzväzkové dielo „Nagybőjti Szent-beszédek“ (veľkopôstne kázne). Farský vinohrad dal rozdeliť medzi farníkov, ktorí ho obrábali za štvrtinový podiel. Jednoznačne najvýznamnejší farár pôsobiaci v obci, vykonal tu kus obrovskej práce. V roku 1857 bola obnovená strecha fary a jej hospodárskych budov zásluhou Martina Ficzu. V roku 1868 v susednom dome vypukol požiar a veľmi poškodená bola aj budova fary. Potom z milodarov veriacich bola stavba opravená. Medzi pospolitým ľudom bol populárny a hovorilo sa, že keď niečo nevieš, opýtaj sa pána farára Zaklukála. 7. júla 1871 zomrel na týfus a bol pochovaný v miestnom cintoríne. 21. septembra 1871 na uvoľnené miesto nastúpil Štefan Chovanec, ktorý sa narodil 23. júna

1840 v Bohdanovciach pri Trnave, Gymnázium a filozofiu vyštudoval v Trnave, teológiu vo Viedni a za kňaza bol vysvätený 26. septembra 1867. Angažoval sa v národných veciach, veľa si dopisoval s J. K. Viktorínom. Potom bol profesorom na arcibiskupskom gymnáziu v Trnave. Pomáhal rozširovať a propagovať slovenskú literatúru (básne Hollého, Slovenské pohľady, ročenku Nitra a iné). Vlastné práce publikoval v časopise Cyril a Method. Bol spoluzakladateľom Matice slovenskej a prvého slovenského gymnázia v Kláštore pod Znievom. Od roku 1871 bol vo výbore Spolku sv. Vojtecha a bol aj vo výbore zvolenom v roku 1872. Od 21. septembra 1871 bol farárom v Semerove. 18. marca 1878 zomrel na chronický zápal žalúdka a v obci bol pochovaný. Oznámenie

o jeho úmrtí priniesli viaceré slovenské časopisy a noviny (Národné noviny, Obzor, Katolícke noviny a iné). 2. júla 1878 farnosť prevzal Imrich Adamovich, ktorý sa narodil 5. marca 1843 v Morvachu (dnes Chorvátsko). Štúdiá ukončil v seminári v Ostrihome a za kňaza bol vysvätený 2. augusta 1868. Do Semerova prišiel ako kaplán, v roku 1871 bol kaplánom

farnosti sv. Leopolda v Budapešti. V roku 1878 sem prišiel ako riadny farár a pôsobil tu do svojej smrti. Adamovich bol druhotinárom, cirkevným notárom, archeológom a historikom. Preskúmal vrch Váraš a okolie tunajšieho kostola. Kázal aj po slovensky. Pred zničením zachránil rímsku pamiatku. Zomrel 28. novembra 1920 a je pochovaný v miestnom cintoríne. V období od 1. decembra 1920 do 31. marca 1921 tu zastupoval kaplán z Dvorov nad Žitavou Michal Weber. 1. apríla 1921 sem nastúpil farár Michal Berényi. U pospolitého ľudu si sympatie nezískal, lebo odmietal kázať slovensky, čo si v zmenených politických

podmienkach väčšina občanov rozhodne žiadala. Dokonca veriaci po ňom hádzali kamene. Preto 14. decembra 1928 nakoniec naliehanie bol Berényi preložený do Čifárov. 15. decembra 1928 bol sem z Čúzu preložený Jozef Garaj. 23. novembra 1929 za

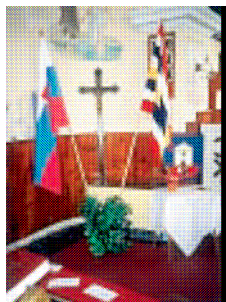
108.000 korún bola zakúpená kúria Rosovcov na účely fary (vid' kapitolu Majetky zemanov a ich sídla). Starú farskú budovu za 60.000 korún odkúpila rodina Anny Ölveczkej, napr. Pápesovej, a Štefan Ujček s manželkou Máriou Irenou, napr. Pápesovou. Garaj v roku 1938 odišiel do Gbeliec. Stará fara bola prízemná stavba na pôdoryse s tvarom L, v ktorej boli 4 obytné miestnosti, pristavaná kaplnka (vid' nižšie), kuchyňa, komora, dreváreň a sýpka. Vo dvore stála budova maštali (dve časti) s kočiarňou (farár mal vždy kočiša, aby bol mobilný), pivnica a plevník. Nižšie bol byt kočiša (izba a pitvor) a vedľa malé obydlie zvonára (boli v nej 4 malé miestnosti). V rokoch 1938 – 1956 tu pôsobil farár *Anton Kubík*, ktorý kázal slovensky aj v rokoch 1938 – 1945, po ňom v rokoch 1956 – 1965 *dr. Gašpar Radošínský* (rodák z Ostrova pri Piešťanoch), v rokoch 1965 – 1968 *Vojtech Balko*, rodák zo Slepčian (odišiel do Bukovej), v rokoch 1968 – február 1975 *Jozef Masarovič*. Začal so stavbou novej farskej budovy (bola stavaná svojpomocne), a potom odišiel do Santovky. Farnosť krátky čas z Kolty spravoval *Ondrej Válek*. V rokoch 1975 – 1990 farnosť viedol *Viliam František Vaľa CCG, P.*, generálny predstavený, rodák z Malej Lodine, kaplán z Marianky. Dokončil stavbu fary postavenú z milodarov veriacich obce. V jej priestoroch bola zriadená kaplnka, rekonštruoval kostol, musel zrušiť jeho klenbu v lodi nakoľko bola zničená, odstránil kazateľnicu, zrušil pôvodný zničený organ, zostala len časť píšťalovej skrine. Odišiel do Bratislavy na farnosť sv. Alžbety s tzv. Modrým kostolíkom a odtiaľ do Mariánky, do Kongregácie Tešiteľov, kde oslávil zlaté výročie kňazstva, teraz služby Božie vykonáva v Pastierskom centre vo Viedni.

V rokoch 1990 – 1995 slovo Božie tu hlásal *Alojz Gubala* z Piešťan, dal predĺžiť chór v kostole, založil detský orchester, organizoval spevokol, jasičkové slávnosti a jeho zásluhou tu pôsobí organistka *Anežka Šimová* (aj v súčasnosti). V Semerove oslávil strieborné výročie kňazstva, podieľal sa na duchovnom raste budúceho novokňaza, za pomoci obce dal zhotoviť kópiu historickej sochy Madony, bol preložený do Križovan nad Dudváhom, teraz pôsobí v Borskom sv. Jure.

V rokoch 1995 . 2001 tu pôsobil *Jozef Ščepko*, rodák z Podolia, zrušil rozšírený chór, zahájil opravy vonkajšej fasády kostola, na prelome 20. 21. storočia uložil so starostom a občanmi dokumenty pre nasledujúce generácie v 22. a 23. storočí, pri vysviacke zvonice a stredného zvona koncelebroval sv. omšu s J.E. Mons. Jánom Sokolom, arcibiskupom, metropolitom. Farskú budovu prikryl sedlovou strechou.

Vysvätil symboly obce Semerovo

Od 1. Júla 2001 je duchovným pastierom PaedDr. Mgr. Stanislav Šipoš, farár, školský dekan a školský inšpektor, rodák z Tehly, ktorý po príchode podpísal *dokument o prevzatí zvonice „Veľkého jubilea“*, uviedol do života knihu „790 rokov od prvej...“, koncelebroval *primičnú omšu p. M. Kráľa*, obraz *patrónky farnosti* dostal rám, zadovážil *nový obetný stôl a kancel*, oslávil *strieborné výročie kňazstva*, koncelebroval *sv. omše*

s novozámockým dekanom Vdp. Zoltánom Ďurčom pri požehnaní Veľkého erbu obce, obnoveného priečelia kostola a posvätení malého zvona, prevzal dary – nový oltárny sv. kríž, svietniky, dva ornáty, obnovený svätostánok, zreštaurovaný zostatok organovej skrine, požehnal nové alebo obnovené sväté kríže: misijný, hlavný, historický z roku 1828 na starom cintoríne a Pri kríži.

Nová drevená zvonica Veľkého Jubilea 2000 a 790. výročia obce pri kostole bola posvätená na sviatok Nanebovzatia Panny Márie 13. augusta 2000, svätiteľom bol J.E. Mons. Ján Sokol, metropolita, arcibiskup bratislavsko-trnavský. Zvonica je spoločným dielom Obecného zastupiteľstva, rímskokatolíckej cirkvi – farnosti, občanov, rodákov a veriacich. Zvoniceu projektoval Ing. arch. N. Dúbravský z Nitry podľa historickej skutočnosti, že v roku 1712 stála pri kostole drevená zvonica s tromi zvonmi. Montáž a výrobu zvonice vykonala spol. Intermont Ing. Milana Reguliho zo Žiliny, zvon o váhe 135 kg. v spol. KOVEX Beluša. Elektrifikáciu zvona vykonala firma Elmont Albína Iváka z Ružomberka, základy a definitívnu úpravu okolia previedla spoločnosť Obnova Jaroslava Košáňa zo Semerova. Text na zvone: „*Ku cti Panny Márie Nanebovzatej venujú s vďačnosťou veriaci a občania obce v roku Veľkého Jubilea 200 a 790. výročia obce.*“ Stavba zvonice a stredný zvon má hodnotu : 664 tisíc Sk (22 040.76 €). Na zvoniceu prispelo 349 rodín, 4 spoločenské organizácie a 4 podnikateľské subjekty. Semerovčania verejne prijali záväzok do nasledovného desaťročia, v roku 2005 odliat' a osadiť do zvonice malý zvon a v roku 2010 z príležitosti

800. výročia prvej písomnej správy o obci veľký zvon.

Pri priečelí kostola stál drevený misijný kríž s nápisom SV. MISIE R. 1947. Vplyvom času spráchnivel a preto bol v roku 1999 posvätený nový kríž a umiestnený na pôvodné miesto. Kríž v roku 2005 bol premiestnený na nové miesto pri vchode do kostola. Nakoľko pôvodný *kríž* na rímskokatolíckom kostole zhrdzavel, bol v roku 1999 vymenený za nový antikorový kríž, ktorý vyrobila dielňa spoločnosti COOP servis s.r.o Jozefa Otrubu za spolupráce Dušana Bagalu. Oba kríže boli posvätené 15. augusta 1999. V starej časti cintorína pred hrobom Imricha Adamovicha s liatinovou ohradou stojí drevený kríž s liatinovým korpusom z roku 1824. Bol obnovený, konzervovaný a osadený v roku 2005 a slúži ako ústredný kríž starého cintorína. Obnovený kríž a hrob bol posvätený v roku 2005. drevený ústredný kríž cintorína s liatinovým korpusom bol posvätený v roku 1917. Kvôli spráchniveniu bol vymenený v roku 2005 a posvätený 13. augusta 2005. Na mieste druhého dreveného *ústredného kríža* z roku 1938 pri vstupe do cintorína je osadená socha sv. Jána Nepomuckého. Farská kaplnka.

Rímskokatolícka cirkev v Semerove má aj ďalší významný zápis do histórie **kňazskú vysviacku pátra *Piusa Mariana Kráľa (Čestného občana našej obce)*** 18. mája 2002 v Marianke a Prímičnú svätú omšu v Semerove 19. mája 2002. Semerovo má tak opäť kňaza, rodáka, po vyše 200 rokoch. (Rodičia Tibor a Alena a starí rodičia Kráľovi a Mikulcoví pochádzajú

zo Semerova, novokňaz vyrastal v Semerove a Nových Zámkoch). Ďalší novokňaz **páter Tadeáš Alexander Horváth** mal 30. júna 2002 Primície v Bratislave, je synom našich chalupárov manželov Vladimíra a Evy Horváthových z Bratislavy.

V základom kameni zvonice je uložená odizolovaná krabica, v ktorej sú uložené dokumenty,, Posolstvo pre generácie v 22. a v 23. storočí“, tie isté dokumenty sú uložené aj v Oblastnom archíve Nitra.

V roku 2005 sa uskutočnila verejná zbierka na generálnu opravu priečelia rímskokatolíckeho kostola a zadováženie malého zvona sv. Archanjela MICHALA. Jeho posvätenie sa uskutočnilo 25. septembra 2005, svätiteľom bol novozámocký dekan Vdp. Zoltán Durčo. Text na zvone: „*Ku cti Archanjela Michala prvého patróna našj obce venujú Semerovčania AD. 2005.*“ Zvon bol odliaty vo firme Felczinských v Poľsku o váhe 80 kg. Dar občanov, podnikateľov a obce na opravu priečelia a malý zvon je 208 tisíc Sk (6904,34€). Do zbierky sa zapojilo 144 rodín darcov, štyria podnikatelia a obec. V roku 2005 bol vysvätený aj slávnostný Veľký erb Vdp. Zoltánom Ďurčom, novozámockým dekanom

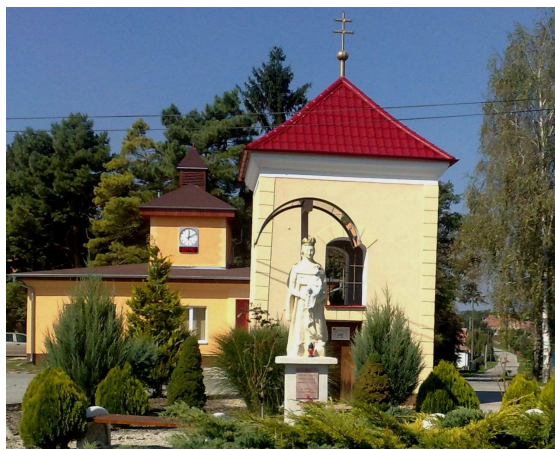

Obec zdobí viacero sakrálnych pamätníkov a ich dobrý stav svedčí o úprimnom vzťahu Semerovčanov k rímskokatolíckej cirkvi a zachovania histórie pre nasledujúce generácie. Pri zvonici na námestí stála kamenná socha sv. Jána Nepomuckého, ktorá bola postavená v roku 1836 Štefanom Rososom a v roku 1838 ju spolu so zvonitou posvätil ordinár Kőváry. Socha osadená na štvorcovom podstavci, prešla viacerými renováciami. V roku 2004 ju vandali temer úplne zničili, ale bola zachránená. V roku 2005 so súhlasom Obecného zastupiteľstva bola premiestnená na miesto sv. kríža pri vstupe do cintorína. Socha sv. Floriána bola postavená v rokoch 1836 vo dvore bývalej školy – fary z vďaka pred ochranou farnosti pred požiarmi. Bola reštaurovaná a premiestnená z bývalej farskej záhrady pred budovu polyfunkčného domu.

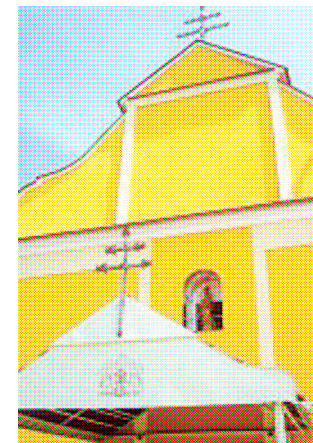
Na námestí obce stojí murovaná zvonica v roku 1838 postavená z milodarov veriacich, dnes je majetkom obce. Pri oprave v roku 1982 boli z fasád stavby odstránené všetky architektonické detaily. Ďalšie opravy zvonice boli vykonané v rokoch 1997 – 2004, keď bol obnovený jej pôvodný výzor. Veľký a malý zvon je z roku 1925, uliaty v dielni Vojtěcha Hillera v Brne, z darov

veriacich za pôsobenia kňaza Jána Berényiho. Stredný zvon venovala v roku 1884 Anna Luby pre veriacich a obec Semerovo, uliaty bol v dielni Františka Walsera v Budapešti. Uvedené údaje sú na týchto zvonoch, ktoré v roku 2003 boli elektrifikované.

Oproti zvonici stála synagóga postavená na konci 19. storočia prestavbou časti kúrie Farkasovcov. Bola to jednoduchá obdĺžniková stavba s rozmermi asi 10 x 25 metrov. Stavba mala vyššie položené okná s polkruhovým zakončením, nad vchodom na štíte bola šesťcípá Dávidová hviezda. Po roku 1945 v obci židovská komunita zanikla, budova postupne spustla a občania ju rozobrali.

Pred zvonnicou na námestí na kvádrovom podstavci osadená zväčšenina sochy sv. Panny Márie s Ježiškom z dielne reštaurátora a sochára Radúza Saleja z Hlohovca. Pôvodná baroková ľudová drevená socha Panny Márie s Ježiškom z polovice 17. storočia je v úschove rímskokatolíckej fary, kópia zdobí priečelie kostola. Posvätenie obnovených sôch a novej sochy *Panny Márie s Ježiškom* sa uskutočnilo 14. augusta 2005 a žehnajúcim bol Vdp. Dr. Šipoš. Pri ceste do Jasovej, stojí nový prícestný drevený kríž s liatinovým korpusom požehnaný 13.8. 2006. Táto časť obce sa dodnes nazýva „Pri kríži“. V chotári pred vchodom do zaniknutého Szombathelyovho majera stojí kamenný kríž, ktorý bol v roku 1879 postavený na chválu a velebu mena Boha rodinou Szombathelyovcov. Pred vchodom do zaniknutého Pálovského

majera pod mohutnými gaštanmi stojí železobetónový kríž s liatinovým korpusom postavený na začiatku 20. storočia. Za obcou smerom do Čiech stojí Božia muka zo začiatku 20. storočia., ktorú tvorí drevený Máriin domček osadený na drevenom tráme. Pri ceste pred majerom Chrást' stojí drevený kríž, ktorý v roku 1833 dal postaviť miestny obyvateľ Andruška a na jeho údržbu venoval 10 zlatých.

Od 27. 11. 2007 je tunajším farárom Vdp. Pavol Čurka, ktorý sa pustil do obnovy kostola, budovy fary za pomoci, veriacich, dobrodincov, vlastných zdrojov RKFÚ a za výdatnej pomoci Obce Semerovo.

Na budove farského úradu sa vymenilo 10 okien a vchodové dvere, zriadila sa nová kúpeľňa, zadovážilo sa nové vybavenie kuchyne, zrekonštruoval sa suterén, práčovňa, rozvody vody, ústredného kúrenia, zateplilo sa schodisko a vchod na strechu všetko zo zdrojov RKFÚ.

Na farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie sa previedla rekonštrukcia strechy výmenou starej škridly za plech, vymenilo sa 5 okien na lodi kostola, bol doplnený o nový elektronický organ, nové sochy sv. Floriána a sv. Michala Archaniela, slávnostnú zástavu Hasičského zboru z príležitosti 100. výročia existencie,

keramický Veľký erb obce Semerovo, pôvodné sochy sv. Panny Márie Lurdskej a sv. Jozefa dostali nové podstavce, zrekonštruovaný oltár Piety sa premiestnil do stredu lode kostola, obraz patrónky kostola Nanebovzatej Panny Márie bol opäť umiestnený nad hlavný oltár, zadovážil sa nový oltár - obetný stôl s mramorovou doskou a ambóna vo svätyni, sv. Kríž z oltára sa umiestnil pred oltár, vybavenie kostola sa doplnilo o obrazy svätých : sv. Cyrila a Metoda, sv. Gorazda, sv. Andreja-Svorada a Benedikta, nové svietidlá, nová

Krížová cesta, nový posed pred oltárom, nový kalich a monštranciu. Všetko toto snaženie bolo venované 800.

výročiu prvej písomnej zmienky o obci, ktorá vzácne dokumentuje existenciu katolíckeho kostolíku už v roku 1210 a záväzky veriacich a farníkov do budúcnosti. Hlavným sponzorom obnovy kostola a doplnenia vybavenia bola Obec Semerovo, svietidlá a monštranciu venovala kostolu Štefánia Hrabovská.

V roku 2011 sa zrekonštruovala sakristia: soc. zariadenie, dve okná, bezpečnostné dvere a dvere deliace svätyňu od sakristia z milodarov veriacich, podnikateľov, RKFÚ a Obce.

Od roku 2012 sa zahájila výmena lavíc z dielne Emila JANKOVIČA, bytom Kočín - Lančár 18 zo zbierok veriacich a pôžičky RKFÚ.

Slávnosť vysvätenia 5.7.2012

Rodina
Jaroslava
Košana
sponzorovala
v plnom
rozsahu
výstavbu
jaskyne
Panny
Márie
Lurdskej
aj s príľahlým
okolím

VZÁCNE NÁVŠTEVY OTCOV BISKUPOV V NAŠEJ FARNOSTI od roku 1993 :

9. 10. 1993 J.E. Mons. Dominik HRUŠOVSKÝ, biskup – „sviatosť Birmovania“
19. 10. 1997 J.E. Mons. Dominik TÓTH, biskup – „sviatosť Birmovania“
13. 8. 2000 J.E. Mons. Ján SOKOL, arcibiskup Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy, metropolita,
„vysvätenie zvonice Veľkého jubilea a stredného zvona“
27. 10. 2001 J.E. Mons. Dominik TÓTH, biskup, generálny vikár – „sviatosť Birmovania“
odovzdanie listu vlastníctva a záväzku obce starať sa o Zvonicu Veľkého Jubilea
16. 9. 2006 J.E. Mons. Štefan VRABLEC, emeritný biskup bratislavsko-trnavský
„sviatosť Birmovania“
28. 9. 2006 J.E. Mons. Ján SOKOL, arcibiskup Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy, metropolita
„Rekolekcia novozámockého dekanátu“
- 22.2. 2007 J.E. Mons. Ján OROSCH, biskup, generálny vikár - „KANONICKÁ VIZITÁCIA“
- 22.8. 2010 J. E. Mons. Prof. ThDr. Viliam JUDÁK, PhD., nitriansky diecézny biskup
„slávnostná svätá omša vďaka za 800 rokov Obce Semerovo“
- 11.11.2010 Mons. Zoltán ĎURČO, biskupský vikár „Rekolekcia novozámockého dekanátu
s posvätením obrazov, sôch a všetkých doplnkov nášho kostola“
15. 10. 2011 J.E. Mons. Marián Chovanec, titulárny biskup maxitenský, generálny vikár
„sviatosť Birmovania“

Menoslov duchovných pastierov Rímskokatolíckej cirkvi - farnosti Semerovo

Meno duchovného	Dátum narodenia	Dátum úmrtia	Doba pôsobenia v Semerove
Ján			1332 - 10 / 1337
pôsobili protestantskí kňazi			1552
bez kňaza			1561 - 1562
Ján BÚCSI, protestantský kňaz			1650
Daniel FARKAŠDY			1674
Štefan MAROSI, protestantský kňaz			1674
Štefan JAKUBÍK			1685
Štefan VRABLESZKY			3. 6. 1698 - 1702
CSEREDE			1700
Pavol JANCISOVICS		1727	26. 10. 1702 - 1704
Martin GRACHÓ			28. 7. 1704 - 1705
Ján NOVOMESKÝ		4. 9. 1730	30. 4. 1713 - 1713
Ján VAŇO			1713 - 1720
Ján BEREK	1662		13. 4. 1720 - 1720
Juraj GODOR		15. 2. 1730 v Semerove	19. 9. 1720 - 15. 2. 1730
Ján VAŇO			19. 2. 1730 - 1735
Imrich KOTUČ		27. 2. 1751	29. 4. 1735 - 27. 2. 1751
Alexius BALOGH		17. 6. 1758 v Trnave	16. 4. 1751 - 13. 7. 1752
Ondrej CIGLÁNI		22. 3. 1770	22. 9. 1752 - 9. 12. 1758
Štefan KAČKOVIČ /Skačkovič/		3. 3. 1769	9. 2. 1759 - 1760
Ignác ARADY		8. 1777	21. 11. 1760 - 23. 6. 1773
Ján František ČONKA		23. 4. 1817	18. 7. 1773 - 1. 1778
Jozef MARKOVIČ		21.12.1798 v Kolte	1778 - 1782
Juraj BALUCH	rodák zo Semerova		1782 - 1796
František POKORNÝ		5. 3. 1798 v Semerove	1796 - 5. 3. 1798

František SEDLÁKY		15.9.1828 Prešov	14. 3. 1798 - 1812
Alojz RAKOVSKÝ		26. 12. 1846	1812 - 26. 9. 1815
Anton KRŠÁK	5. 7. 1769 v Námestove	14. 12. 1828 v Semerove	10. 10. 1815 - 14. 12. 1828
Anton KAMASI	10. 1. 1747 v Hrušove	7. 1. 1831 v Semerove	22. 1. 1829 - 7. 1. 1831
Jozef KARAS		31. 8. 1855	6. 2. 1831 - 5. 6. 1838
Ján ZAKLUKÁL	23. 5. 1807 v Kosztolcz	7. 7. 1871 v Semerove	3. 7. 1838 - 7. 7. 1871
Štefan CHOVANEČ	23. 7. 1840 v Bohdanovciach	18. 3. 1878 v Semerove	21. 9. 1871 - 18. 3. 1878
Imrich ADAMOVICH	5. 3. 1843 v Morvach	28. 11. 1920 v Semerove	2. 7. 1878 - 28. 11. 1920
Michal WEBER			1. 12. 1920 - 1. 4. 1921
Michal BERÉNYI			1. 4. 1921 - 1928
Jozef GARAI			15. 12. 1928 - 1938
Anton KUBÍK			1938 - 1956
Dr. Gašpar RADOŠINSKÝ	Ostrov pri Piešťanoch		1956 – 1968
Vojtech BALKO			krátky čas spravoval farnosť z Kolty
Jozef MASAROVICH	25. 2. 1929 v Sereďi	3. 12. 1998 v Pezinku	1968 - 1975
Viliam František VALA CCG, generálny predstavený	21. 7. 1928 v Malej Lodine		1975 - marec 1990
Alojz GUBALA	25. 2. 1939 v Piešťanoch	19. 2. 2010 v Dubovej pochovaný v Piešťanoch	marec 1990 – 6. 7.1995
Jozef ŠČEPKO	23. 5. 1955 v Podolí		6. 7. 1995 - 29. 6. 2001
PaedDr., Mgr. Stanislav ŠIPOŠ, školský dekan, školský inšpektor	11. 8. 1956 v Tehle		1. 7. 2001 - 27. 11. 2007
Mgr. Pavol ČURKA	6. 6. 1956 v Bratislave		od 27. 11. 2007